PERRO

ŞUARNAT

DOREN RISUNKAT

KIÄNDI Je. I. DUDKINA

Vsesojuznoin Leninskoin
Kommunisticeskoin Nuorizon Sojuzan
Çentraijnoi Komitetta
DETSKOiN LiTERATURAN iZDATELJSTVA
Mosku ★ 1937 ★ Leningrada

Täşşä knizkaşşa ollah kakşl tiettävlä Perron şuarnua: „Ruşkie Şuapkane" i „Zoluşka".

В этой книжке две известные сказки Перро: „Красная Шапочка" и „Золушка".

RUŞKIE ŞUAPKANE

Iellä-eliässeh kyläşşä eli yksi naine. Oli hänellä pikkarane tyttöne. Naine oştь hänellä ruşkien şuapkazen. Niin tyttözellä mieldy ruşkiene şuapkane, şto hiän nikonza händä ei heittän. Kaikin niin i kucuttьh händä Ruşkie Şuapkane.

Yhen kerran muamoh paisto piiruazen i şano:

— Käveliekkuo, Ruşkie Şuapkane, buabon luoh, şuata hänellä piiruane i padane voida da tiijuşşa, tervehyölleh-go on hiän.

Ruşkie Şuapkane şiinä-ze yleni toizeh kyläh, buabon luoh.

Aştuv hiän mecciä myötj, a vaştah hänellä Hukka. Himottav hukalla şyvvä

Ruşkieda Şuapkastja, da ei ruohi, zentän şto läşşä hallon leikkuajat ruattьh. Ka hiän i kyzyv Ruşkielda Şuapkazelda:

— Kunne şie aşşut, Ruşkie Şuapkane?

— Mie mänen buabon luoh,—şanov tyttöne.—Vien hänellä piiruazen da padazen voida.

— A edähänä-go eläv şivn buabo? —kyzyv Hukka.

— Ylen edähänä,—şanov hänellä vaştah Ruşkie Şuapkane.—Ka tuan mellicän taguana, mi nägyv ieşşä.

— Tiijät, midä,—şanov Hukka:—I mie lähen buabon luoh. Mie lähen tädä dorogua myötj, a şie mäne tuada dorogua myötj: kacahamma, ken meistä väliämme tulov!

Läksi Hukka mi on vägie hyppiämäh suamoi lyhyttä dorogua myötj, a Ruşkie Şuapkane läksi suamoi pitkiä dorogua myötj. Aştuossja hiän keräi oriehua, tavotteli liipukkazie, keräi kukkazie. Ei proidin tyttöne i puolda matua, kuin Hukka jo tuli buabon kojin luoh i rubei judavttamah:

— Tuk-tuk!

— Ken şielä?—kyzy buabo.

— Tämä ınie olen, Ruşkie Şuapkane, tiän vunukkane,—vaştai Hukka vienozella iänellä:—ınie toin şivla piiruazen da padazen voida.

Buabo veny postelissa läzijä. ländä myötj hiän priimi Hukan Ruşkien Şuapkazen neicci i ravahtь:

— Rьftua nuorazeşta, ovi i avavduv.

Hukka rьftai nuorazeşta, ovi i avavdu. Luottuaci hiän buaboh i kerdah lainoi hänen. Şidä hiän şalbai oven, venyttiäci buabon postelilla i rubei vuottamah Ruşkieda Şuapkastja. Väliän hiän tuli i judahutaldь.

— Tuk-tuk!

— Ken şielä on?—kyzy Hukka.

Kuvluştahuoh gruboin hukan iänen, Ruşkie Şuapkane enzistä pölläşty, no duvmaiccov, şto buabolla naverno on piäcakka i vaştai:

Tämä mie olen, şivn vunukkane, Ruşkie Şuapkane. Tuon şivla piiruazen da padazen voida.

Hukka ravahtь:

— Rьftua nuorazeşta, ovi i avavduv.

Ruşkie Şuapkane rьftai nuorazeşta, ovi avavdu.

Konza Ruşkie Şuapkane mäni pertih, Hukka kattuaci odjualalla suamoi nenäh şuat, ştobь tyttöne händä ei tunnuştais, i şanov.

— Şeizata voinke padane da piiruane kunne-nibuitj i venyttiäce mivnke, lebiäcellä dorogaşta.

Venyttiäci Ruşkie Şuapkane Hukalla revnah i şanov:

— Buabo, myttyöt şivla ollah pität kiät!

— Tämä, vunukkane, şih varoin, ştobь paremmiin şilma kabuollja.

— Buabo, myttyöt şivla ollah pität korvat!

— Tämä, vunukkane, şih varoin, ştobь paremmiin şilma kuvlla.

— Buabo, myttyöt şivla on şuvret şilmät!

— Tämä vunukkane, şih varoin, ştobь paremmiin şilma nähä.

— Buabo, myttyöt şivla ollah şuvret hambahat!

G. Doré

— Tämä şih varoin, ştobь şyvvä şilma! Näinke şanoinke Hukka luottuaci Ruşkieh Şuapkazeh i lainoi hänen.

Täh aigah kodizeşta şiirьcci aşşutьh hallon leikkuajat. Hyö kuvluşşettьh humizennan, ḥypättih kodizeh i tapettьh Hukan. Şidä leikattьh häneldä vacan, i şieldä viijittih Ruşkie Şuapkane i hänen buabo cieloit i koşkomatta.

ZOLUŞKA

Iellä—eliässeh eli yksi mieş. Kuoli häneldä naine i jäi hiän kahenkeşşa tyttärenke. Väliän hiän toizicci naicci i ottь miehellä suamoi gordoin i cakan muailmalda naizen. Tämä naine oli leşki, i hänellä oli enzimäzeştä muzikaşta kakşi tytärdä. Nämä tyttäret ylen pohoditтьh muamohoze.

Enziinäzistä ze päivistä ei rodnoi muamo rubei obiidimah tyttyö. Hiän pahoin şuorittь i şyötti tyttyö i käşki ruadua suamoi jygiedä ruaduo. Tyttö i latteida pyvhki, i aşteida pezi, i vuatteida stiraicci. Magai hiän cerdakalla, suamoi katokşen alla, lattьella, olgi podstilkalla. A hänen cikot elettih lämbi-

miissä, valgeissa komnatoissa i muattьh ṣelgeillä, pehmeillä postelioilla ṣulkuziin odjualoin alla.

Ruavon loppehuoh, ravkka tyttörukka istuoci, toko, kaminalla revnah tuhkajuaṣṣikan luoh. Ƶentän ei rodnoi muamo i cikot nimitettih hänen Zoluṣkakṣi (tuhka-hormiiksi zola).

Zoluṣka tirpi kaikkie abevtandoida i nikonƶa ei ƶualiecen tuatollah. Da vsjorovno tuattoh ei ois ruven bь händä kuvndelomah, ƶentän ṣto varaji omua cakkua naista.

Yhen kerran nuori korolevic luadi bualan i priglassi kaikki bohatat. Zoluṣkan cikot niin-ƶe oldьh kucuttu. Hyö ylen ihaṣṣuttьh i ruvettьh varuṣtuacomah bualah. Tämä vielä enämmäm Zoluṣkalla lizäi ruaduo: hänellä huomnekṣeṣta |yöh ṣuat pidi cistie i utjuvzie cikkoloin kavnoloida.

Kaikki nämä päivät koissa vain i paginua oli, ṣto kavnoloih näh. Cikot kaiken aijan pyörьttih zirkalon ieṣṣä, valliten i panetellen platjoida.

— Mie,—şanov vanhembi cikko, — lähen bualah proşvinke ruşkeissa barhatnoiloissa platjoissa.

— A mie,—şano nuorembi,—panen muşşan şulkuzen platjan kuldazinke kukinke i brilliantovoin ozereljan.

Cikot kucuttьh Zoluşkan i ruvettьh hänenke sovietaicciecomah, kuin heilä paremmiin şuoriecie. Zoluşka ando heilä hajukkahie soviettoida i äş predlozi cikkoloilla şugie hiät, mih hyö radenieştь soglasiecettьh.

Konza Zoluşka şugi cikkoloida, hyö şanottьh hänellä.

— A midä, Zoluşka, himottais-go i şivla lähtie bualah?

— Oh, cikkozet, työ aivis nagratta mivn piällä! Kunne jo mivla!

— Ha, ha, ha!—nagrettьh cikot.—Ka ois bь nagruo, kun Zoluşka i toveştah tuliis bualah omissa redukkahissa platjoissa.

Toine bь näistä şanoista rьkkois bь heildä pricjoskat, no Zoluşka ei şiändyn i ylen hyviin luadi heilä tukat.

Jällicekşi, cikot istuocettьh kariettah i uijittьh.

Zoluşka viikon kacco heilä jällesti, a şidä rubei itkömäh.

Täh aigah tuli hänen vanha tjota. A pidäv şanuo, şto tämä tjota oli dobroi volşebniça.

Volşebniça kyžy Zoluşkalda, mintän hiän itköv.

— Mivla himottais bь... mivla bь himottais...— şano Zoluşka, no täşşä hiän niin pavgui itkömäh, şto ei voinun enämbi i şanua şanuo.

Şivla bь himottais männä bualah?— kyžy volşebniça.

— Ylen himottais bь!—vaştai Zoluşka.

— Hyvä!— şano volşebniça. — Kun şie lienet hajukaş, mie radenieştь luajin, midä şivla himottav. Mäne saduh i tuo mivla tьkva.

Zoluşka şiinä že läksi hyppiämäh saduh, katkai suamoi şuvren tьkvan, myttyön vain voicci lövdiä i toi hänen volşebniçalla.

Volşebniça dolbi tьkvan i ozai händä omalla volşebnoilla pualikkazella. Tьkva srьädu že luadieci şomakşi kullituokşi karietakşi.

Şidä volşebniça kacahtь mьşelovkah. Şielä oli kuvżi eläviä hiirdä.

Volşebniça käşki Zoluşkalla avata mьşelovkan ovuon i jogo hiiryttä, kumbane şieldä kocahteli, ożuali omallah volşebnoilla pualikkazella, i hiiryt şiinä że luadieci hyväkşi hebozekşi. Minuvtan älgeh hiirilöin neicci şeizottьh kuvżi ylen hyviä hiiren nävöstä hevostja.

Ei fatainun nyt vain kuvcerie.

— Vuotuakko, — şano Zoluşka, — mie lähen kacahan ei-go ole krьselovkaşşa krьsua. Häneştä şie i luajit kuvcerin!

— Hyvä, — şano volşebniça, — tuo tänne krьselovka.

Zoluşka toi krьselovkan; häneşşä issuttьh kolme şuvrda ylen şuvrda krьsua.

Volşebniça vallicci krьsan, kumbazella oldьh pitemmät usat, i, ożaten händä volşebnoilla pualikkazella, luadi hänen loziekşi, pitinke usьnke kuvceriksi.

Şidä hiän şano Zoluşkalla.

— Mäne saduh, pyvvä kuvżi cizilyşkiä i tuo hiät tänne.

Kuin vain Zoluşka toi kuvżi cizilyş-

kiä, volşebniça luadi hiät kuvvekşi slugakşi. Slugat seicas ze şeizavvuttьh karietan taguah i şeizottьh niin, kuin buitto kaiken ijän tällä vain i zanimaiccie-cettьh.

Luadihuoh nämä kaikki, volşebniça şano Zoluşkalla.

— Nu, ka şivla karietta, ştobь ajua bualah. Olet go şie nyt ruadi?

— Ylen, ylen ruadi,— şano Zoluşka.— No kuin mie lähen şinne näissä rebiellyzissä i redukkahissa platjoissa?

Volşebniça ozai Zoluşkua omallah volşebnoilla pualikkazella, i şillä ze minuvtalla redukaş platja luadieci kavnehekşi kullaşta i hobieşta narjuadakşi. Şidä volşebniça ando Zoluşkalla hrustaljnoit başmakkazet.

Başmakkazih kengiecehyöh, Zoluşka istuoci kariettah. Prostieciessja volşebniça pattьeştь ylen pattьeştь käşki hänellä ei jiähä bualah myöhemmä puolda yödä.

— Kun şie lienet şielä hotj yhen iijan minuvttazen,— şano hiän,— şivn lkarietta tuaş luadiecov tьkvakşi, hebo-

zet—hiirilöiksi, slugat—cizilyşköiksi, kuvceri — şuvrekşi krьsakşi, a platja liev rębiellyn i redukaş, kuin i iellä.

Zoluşka toivottь myöştьäcie bualaşta puoleh yöh şuat i maltьetta ihaşşunnaşta läksi bualah.

Konza Zoluşka tuli dvorcah, korolevicalla şanottьh, şto bualah tuli nikellä ei tiettäväne nuori prinçessa. Hiän läksi hyppiämäh Zoluşkalla vaştah, avtto hänellä şolahtua karietaşta i toi zualah.

Konza tuli Zoluşka zualah, şielä lieni hillja; gostjat hyllättih karrannan, muzьkantat hyllättih şoitannan: kaikin kacottьh tiedämättömäh şomah tyttöh. Vain i kuvlu kaikkielda päin:

A voi-voi, min on kavnehune tyttö!
A voi-voi, min on hiän stroinoihune!

Kaikki naismiehet tarkaldь kacottьh hänen pricjoskua i platjua i reşşittih huomenekşi-ze luadie icciellä kavnet zen muozet, kuin ollah prinçessalla, kun vain şuannov lövdiä tämän ze muostja materjua i tämän ze hyvyzie muasteriloida.

Korolevic Zoluşkan issuttь icciellä revnah. Konza zavodiecettьh tançut, hiän

priglassi Zoluşkan tançuimah. Zoluşka niin hyviin tançuicci, şto gostjat diivuidьh i voshişcaicciecettьh hänellä vielä enämmäldi.

Tançuloin jälgeh annettьh velikolepnoin ugoşcenjan, no korolevic i otteleldan ei tädä ugoşcenjua: hiän vain kacco tiedämättömäh şomah tyttöh i duvmaicci vain häneh näh.

A Zoluşka istuoci omilla cikkoloilla revnah i ylen armahaştь heinke pagizi; hiän äşşen ugosti cikkoloida apeljsinalla i juablokalla, kumbazet ando hänellä korolevic.

Kerdah Zoluşka kuvluştь, cuasut zvonittьh yksitoista i kolme nellännettä cuasuo. Şilloin hiän kumarduaci kaikilla gostilla i mi on vägie läksi hyppiämäh.

Myöştьäcehyöh kodih, Zoluşka şano volşebniçalla şuvret passibot i lizäi, şto hänellä himottais i huomena lähtie bualah.

Şih aigah, kuin hiän şaneli volşebniçalla kaikkeh näh, midä nägi dvorçaşşa, bualaşta myöştьäcettih cikot. Zoluşka läksi heilä avuamah ovie.

— Min viikkuon työ että tullun!—şano hiän, hieruon şilmie i haikotteliecien, kakuin buitto vaşta jalgevdunnun. A muata hänellä sovsem ei tahottan.

— Kun şie oizit ollun tämän hyvyöşşä bualaşşa, — şano hänellä nuorembi cikko,— şie bь et ois igävdyn: bualaşşa oli zen muone kavnis-şoma prinçessa, mytyttä niken vielä ei nähnyn!

Hiän oli zen dobroihune i ugosti miät ylen hyvillä apeljsinoilla i juablokoilla.

Zoluşkalla oli mieleh cikkoloin kiitokşista. Hiän kyzy cikkoloilda, kuin kucutah prinçessua, no ne şanottьh, şto tädä niken ei tiijä.

— Nuori korolevic,— lizättih cikot,— şano, şto nimidä ei zualivoicciis muailmalda, vain bь tiijuştua, ken tämä on prinçessa.

— Zoluşka muhahtь i şano:

— Oh, cikot min työ oletta ozakkahuot! Ei-go vois mivla kacahtua tämän şomahutta prinçessua? Armaş cikkone, andakkua mivla tiän keldane platja, kummastja työ piettä ainoşpiänä. Mie niissä i lähen bualah.

— Ka vielä!—şiämen peräştä vaştai vanhembi cikko. Andua mivn platja tämän muozella cebolla! Midä mie, hajulda min-go sbeicciecciin?

Zoluşka nicyt ei abevdun, şto hänellä ei annettu platjua; hiän tiedi, şto volşebnicaşta polucciv kavnot, myttynäzie cikkoloilla i unissa ei şua nähä.

Toissa piänä cikot tuaş lähtei bualah. Zoluşka niin ze läksi. Täh kerdah hiän oli şuoriecennun vielä paremmiin.

Korolevic ei eron häneştä ni yhekşi minuvttua i aivis pagizi hänenke.

Zoluşka veselieci, tançuicci i ynnäh unahtь volşebniçan käşşennän. Hänellä ozuttuaci, şto ei ollun vielä yhtätoista cuasuo, kuin kerdah zvoni puolen yön aijan. Kuvluştahuoh cuasuloin zvonindua, hiän kocahtь i läksi boiko hyppiämäh.

Hypäteşşä Zoluşka kirvottь jallaşta hrustaljnoin başmakkazen. Korolevic noştь hänen i luottuaci tavottamah prinçessua.

Doidi hiän verejih şuat i kyzy casovoiloilda, ei-go hyö nähty prinçessua.

Casovoit şanottьh, şto nähtih vain mytyttä ollov pahoin şuorinnutta tyttyö, kumbane pohodi enämmäldi pakkuojazeh, cem prinçessah.

Nimidä ei tiijuştahuoh, korolevic igävdyn myöştьäci dvorcah, i duvmaicci şih näh, kuin vain lövdiä şoma tyttö, kumbane vaşta vain kado.

A Zoluşka, karietatta, slugitta, omissa vanhoissa redukkahissa platjoissa huahittuan, hypyllä tuli kodih. Kaikiista hänen kavnoloista hänellä jäi vain yksi hrustaljnoi başmakkane.

Konza cikot myöştьäcettih kodih, Zoluşka kyzy, hyviin-go veseliecettih bualaşşa i oli-go tuaş tiedämättömä şoma tyttö.

Cikot şanottьh, şto şoma tyttö oli, no keşki-yöllä kiirähtiän uidi, i kirvottь jallaşta hrustaljnoin başmakkazen, şomembua kummastja i ilmalla ei ole.

— Nuori korolevic noştь tämän başmakkazen,—şanottьh cikot,—i kaiken aijan kacco häneh. Hiän, naverno, on mieldyn täh şomah tyttöh.

Cikot ei hairahettu. Korolevic toveş-

tah mieldy tiedämättömäh şomah tyttöh. Monen päivän jälgeh hiän trubin iännändöih käşki objuavie, şto rubiev naimah i miehellä ottav ƶen tytön, kumbazella liev parahiksi tämä hrustalјnoi başmakkane.

Pridvornoit ruvettьh kävelömäh linnua myötj i panettelomah başmakastja kaikilla nuorilla tyttölöillä.

Tuldьh hyö Zoluşkan cikkoloin luoh. Jogohine heistä staraicci cökätä jalgua başmakkazeh, no molemmilla jallat oldьh liijakşi şuvret.

Zoluşka oli şiinä ƶė komnataşşa.

— Andakkuakko i mie panettelen tädä başmakastja,— şano hiän kerdah,— ei-go hiän parahiksi lie mivn jalgah.

Cikot naprittьh hänen piällä nagratteliecomah.

No pridvornoi issuttь Zoluşkan stuvlalla i rubei panettelomah başmakastja hänen jalgah. Jalgane mäni başmakkazeh ylen kebieştь.

Cikot ylen diiviecettih. No hyö udiviecettьh vielä enämmäldi, konƶa Zo-

luşka şai kormanista toizen başmakkazen i kengi hänen toizeh jalgah.

Täh aigah jiävieci volşebniça. Hiän koşşutaldь omalla volşebnoilla pualikkazella Zoluşkan platjua i luadi hänen roskoşnoiksi narjuadakşi.

Şilloin cikot tunnuşşettьh Zoluşkaşşa zen suamoi şoman tytön, kumbane kakşi kerdua oli bualaşşa. Hyö luottuacettьh hänellä jalgoih i ruvettьh pakkuomah proskenieda kaikista abevtannoista, kumbazie Zoluşka heistä tirpi.

Zoluşka noştь cikot i, kabuollen, şano, şto hiän sovsem ev şiändyn cikkoloin piällä.

Tämän jälgeh hänen şuatettьh dvorcah.

Toizena ze piänä korolevic ottь Zoluşkan miehellä i bohataldь luajittьh veşşelän svuadjban.

Ред. перевода А. БЕЛЯКОВ
Тех. ред. КИМ ДОН-ЧУН
Корректор П. КРАСОВ

* *

Сдано в производ. 26/IV 1937г.
Подписано к печати 20/VII 1937г.
Детиздат № 1330. Индекс ДН-6.
Уполномочен. Главлита Б-30657.
Формат 82×110$^{1}/_{32}$. 1$^{3}/_{4}$ п. листа.
Тираж 2000 экз. Заказ тип. 339.

* *

17-я фабрика нац. книги ОГИЗа РСФСР треста «Полиграфкнига», Москва, Шлюзов. наб., 10.

Hinda 40 kop.
Цена 40 коп.

Перро

СКАЗКИ

На карельском языке

Перевод Е. Дудкиной